

den samme lysegraa, langskødede Multumsfrakke og tæt tilknapede Klædesvest, som hun havde set ham med forleden.

„Ja, her har De mig igen, Hr. Pastor!“ udbrød Frøgen Ragnhild og rejste sig. „Det er rigtignok at falde med Døren ind i Huset til Folk; men Deres Hustru var saa elskværdig at sige, at det var de saa vant til her. Jeg haaber altsaa, at vi ikke kommer til Forstyrrelse . . . Ja, De husker vel nok min lille Veninde, Hr. Pastor,“ tilføjede hun og vendte sig mod Frøken Gerda.

Emanuel hilste tavs paa dem begge og bad dem med en afmaalt Haandbevægelse at tage Plads igen.

„De har haft en lang Vej at gaa,“ sagde han lidt efter.

„Aa, ikke saa lang, som De vist mener,“ lo Frøken Ragnhild. „At gaa lige fra Kyndløse hertil vilde ganske sikkert have oversteget mine Kræfter; men saa galt er det heller ikke. Doktor Hassing skulde i Sygebesøg et Sted her i Nærheden, og saa kunde jeg ikke modstaa Fristelsen til at benytte Lejligheden og gøre Dem“ — hun gjorde her en lille Bøjning hen imod baade Hansine og Emanuel — „og mit gamle Ungdomshjem et Besøg. Vi kørte med Doktoren til noget, der hed — „Aasen“, tror jeg — og der skal vi træffe ham igen. Det er vist mindst en halv Times Vej herfra, og jeg er saamænd ganske stolt over at have gaaet saa langt lige i Solheden.“

Hun gav sig lidt febrilsk til at tale om Egnen og de nye Ting, hun havde set paa Vejen herhen. Hun syntes, at alting var bleven saa forandret, siden hun havde boet her; navnlig havde Byens Udseende overrasket hende. „Her er virkelig blevet langt hyggeligere,“ sagde hun; og Emanuel, der havde taget Plads paa Bænken bag den øverste Bordende, forklarede hende, at det kom af de mange, i sin Tid afbrændte Haver, der i Aarenes Løb var vokset til igen og havde faaet store Træer.

Hansine blandede sig ikke i Samtalen, og Emanuel gjorde sig heller ikke nogen Umage for at drage hende ind i den. Han forstod egentlig ikke rigtig selv, hvad det var, der trykkede ham ved dette Besøg, og hvorfor han bestandig syntes at mærke Hansines Blik vandre forskende frem og tilbage mellem ham og Frøken Ragnhild. Han havde jo dog virkelig intetsomhelst at be-